

ΕΤΟΣ 52ον

12 Δεκεμβρίου 2004

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 50 (2689)

Η ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΔΕΙΠΝΟ

« Ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἔτοιμά ἐστι πάντα»

Ἡ παραβολή τοῦ μεγάλου Δείπνου, πού διαβάζεται σήμερα, Κυριακή τῶν ἁγίων Προπατόρων, εἰκονίζει καθαρά τήν Ἐκκλησία, πού ἐκφράζεται στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας. Δηλαδή, ἡ πρόσκληση νά συμμετάσχουν στό μεγάλο δεῖπνο εἶναι πρόσκληση γιά νά γίνουν μέλη τῆς Ἐκκλησίας, νά κοινωνήσουν τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἄς μελετήσουμε γιά λίγα λεπτά τήν παραβολή αὐτή.

Κάποιος ἄνθρωπος προσκάλεσε σέ δεῖπνο αὐτούς πού φαίνονταν νά εἶναι ἰσχυροί ἀγαπημένοι του φίλοι, γιά νά περάσουν λίγες ὥρες μέσα στή δική του χαρά. Καί οἱ ἄνθρωποι αὐτοί ὁ ἕνας μετά τόν ἄλλο περιφρόνησαν τήν πρόσκλησή του, ὁ καθένας καί γιά τό δικό του λόγο. Ὁ ἕνας εἶχε ἀγοράσει ἕνα κομμάτι γῆς καί δέν εἶχε τόν καιρό. Ἄλλος εἶχε ἀγοράσει πέντε ζευγάρια βόδια καί εἶχε δουλειά. Κάποιος τρίτος εἶχε παντρευτεῖ καί δέν εἶχε τήν διάθεση νά ἀνταποκριθεῖ. Ἀφοῦ, ὅμως, ἀρνήθηκαν νά προσέλθουν, ὁ οἰκοδεσπότης κάλεσε στό δεῖπνο τούς φτωχοῦς, τούς ἀσθενεῖς, τούς ἄστεγους, τούς κοινωνικά παραθεωρημένους.

Ἐκκλησία καί Εὐχαριστία

Ἡ πρόσκληση αὐτή γιά τό μεγάλο δεῖπνο, πού εἶναι τό Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἀπευθύνεται καί στόν καθένα ἀπό ἐμᾶς προσωπικά, καί συνεχίζεται μέσα στή Θεία Λειτουργία. Στή Θεία Εὐχαριστία, τή «συγκεφαλαίωση τῆς ὅλης Θείας Οἰκονομίας», πραγματοποιεῖται ἡ Ἐκκλησία ὡς Σῶμα Χριστοῦ καί κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί συγχρόνως ἀποκαλύπτεται ἡ φύση καί ὁ χαρακτήρας τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, ὡς μυστηρίου θεανθρώπινης κοινωνίας.

Πηγαίνω στήν Ἐκκλησία

Ἡ Λειτουργία εἶναι τό μυστήριο τῆς Συνάξεως. Πρέπει ἀκλόνητα νά γνωρί-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ιδ' 16-24)

«Πολλοί γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί»

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἔθροισεν οὖν ἑστῆσαν αὐτῷ ἄνθρωποι, καὶ ἐκάλεσε πολλούς· καὶ ἀπέστειλε τὸν δούλον αὐτοῦ τῇ ὥρᾳ τοῦ δείπνου εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις· Ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἔτοιμά ἐστι πάντα. Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες. Ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ· Ἄγρον ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκη ἐξελθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· Γυναῖκα ἔγημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἔλθειν. Καὶ παραγενόμενος ὁ δούλος ἐκείνος, ἀπήγγειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. Τότε ὀργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης, εἶπε τῷ δούλῳ αὐτοῦ· Ἐξέλθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς πόλεως, καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τυφλοὺς εἰσάγαγε ὧδε. Καὶ εἶπεν ὁ δούλος· Κύριε, γέγονεν ὡς ἐπέταξας, καὶ ἔτι τόπος ἐστὶ. Καὶ εἶπεν ὁ κύριος πρὸς τὸν δούλον· Ἐξέλθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμοὺς, καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκός μου. Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεται μου τοῦ δείπνου. Πολλοί γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

Ζοῦμε καὶ νὰ θυμόμαστε ὅτι στό Ναό δέν πηγαίνουμε γιὰ ἀτομικές προσευχές, πηγαίνουμε γιὰ νὰ συναχθοῦμε σέ Ἐκκλησία. Καί ὅταν λέγω «πηγαίνω στήν Ἐκκλησία», αὐτό σημαίνει «πηγαίνω στή Σύναξη τῶν πιστῶν, ὥστε μαζί μ' αὐτούς νὰ συγκροτήσω Ἐκκλησία, νὰ γίνω αὐτό πού ἔγινα τήν ἡμέρα τοῦ Βαπτίσματος, δηλαδή μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Πηγαίνω, γιὰ νὰ ὁμολογήσω ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων τό μυστήριο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ».

Ἡ συμμετοχή μας στή Θεία Εὐχαριστία

Δυστυχῶς, ἀκόμη καί σήμερα, φαίνεται ὅτι δέν ἔχουμε ὄλοι συνείδηση τῆς ἐκκλησιολογικῆς σημασίας τῆς Θείας Λειτουργίας καί τῶν Ἁγίων Μυστηρίων, ἢ τά θεωροῦμε ὡς ἀπλά θρησκευτικά καθήκοντα, ὡς εὐκαιρίες ἀτομικῆς τελειώσεως καί σωτηρίας ἢ ὡς πράξεις πού ἀφήνονται ἀποκλειστικά στήν ἀτομική ἐπιθυμία ἐκά-στου, τήν εὐσέβεια καί τήν προετοιμασία. Πόσο θλιβερό, λοιπόν, εἶναι ἄν ἀρνούμεθα τήν πρόσκληση τοῦ Θεοῦ, γιὰτί ἔχουμε ἀπορροφηθεῖ ἀπό τά ἐπίγεια. Ἦ ὅταν κοινωνοῦμε, γιὰ νὰ ἐκπληρώσουμε μιά ὑποχρέωση, ἢ γιὰ τό ἔθιμο καί τό καλῶ. Ἦ ἄλλοι πάλλι δέν κοινωνοῦν, γιὰτί θεωροῦν τόν ἑαυτό τους ἀνάξιο. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Κασσιανός γράφει: «Δέν πρέπει νὰ ἀποφεύγουμε τή Θεία Κοινωνία, ἐπειδή θεωροῦμε τόν ἑαυτό μας ἀμαρτωλῶ. Πρέπει νὰ προσερχόμαστε πολὺ πιά συχνά γιὰ τή θεραπεία τῆς ψυχῆς καί τήν καθαρότητα τοῦ Πνεύματος, ἀλλὰ μέ τέτοια ταπείνωση καί πίστη πού νὰ θεωροῦμε τόν ἑαυ-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπε ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολή, «Κάποιος ἤθελε νὰ παραθέσῃ μεγάλο δεῖπνον καὶ ἐκάλεσε πολλούς. Καὶ ἔστειλε τὸν δούλον του κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δεῖπνου νὰ πῆ εἰς τοὺς καλεσμένους, «**Ἐλάτε, διότι ὅλα εἶναι πὰ ἔτοιμα**». Ἄλλ' ἄρχισαν διὰ μιᾶς ὅλοι νὰ δικαιολογοῦνται. Ὁ πρῶτος τοῦ εἶπε, «Ἀγόρασα κάποιο χωράφι καὶ πρέπει νὰ πάω νὰ τὸ ἰδῶ· σέ παρακαλῶ, θεώρησέ με δικαιολογημένον». Ἄλλος εἶπε, «Ἀγόρασα πέντε ζευγάρια βώδια καὶ πηγαίνω νὰ τὰ δοκιμάσω· σέ παρακαλῶ, θεώρησέ με δικαιολογημένον». Ἄλλος εἶπε, «Ἐνυμφεύθηκα γυναῖκα καὶ γι' αὐτὸ δέν μπορῶ νὰ ἔλθω». Καὶ ἦλθε ὁ δούλος καὶ τὰ εἶπε αὐτὰ εἰς τὸν κύριόν του. Τότε ὠργίσθηκε ὁ οἰκοδεσπότης καὶ εἶπε εἰς τὸν δούλον του, «Ἔβγα γρήγορα στὶς πλατεῖες καὶ τοὺς δρόμους τῆς πόλεως καὶ φέρε ἐδῶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τυφλοὺς». Καὶ εἶπε ὁ δούλος, «Κύριε, ἔγινε ἐκεῖνο πού διετάξες καὶ ὑπάρχει ἀκόμη χῶρος». Καὶ εἶπε ὁ κύριος εἰς τὸν δούλον, «Ἔβγα εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τοὺς περιφραγμένους τόπους καὶ ἀνάγκασέ τους νὰ μποῦν, διὰ νὰ γεμίσῃ τὸ σπίτι μου. Διότι οὕτως λέγω, ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, πού εἶχαν προσκληθῆ, δέν θὰ γευθῆ τὸ δεῖπνον μου. Πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι, ὀλίγοι ὁμως εἶναι οἱ ἐκλεκτοί».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληθιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τό μας ἀνάξιο. Διότι εἶναι ἡ ἀγιότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ ὄχι ἡ δική μας πού μᾶς κάνει ἀξίους νὰ προσεγγίσουμε καὶ νὰ ἴλάβουμε τὰ ἅγια Δῶρα».

Ἡ συνεχὴς Κοινωνία εἶναι τὸ ἰδεῶδες τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας. Δέν πρόκειται κάθολου γιὰ ὑποχρέωση. Εἶναι πράξη ἀγάπης καὶ ἡλιατρίας πρὸς τὸ Θεό «νὰ προσερχόμαστε καὶ νὰ μεταλαμβάνουμε, ἀρκεῖ νὰ εἴμαστε ἀνεγκλητοὶ παρὰ τοῦ πνευματικοῦ μας» (ἅγ. Γρηγόριος Ε΄, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως).

Ἄς μὴν ἀρνηθοῦμε, λοιπόν, τὴν πρόσκληση στοῦ Δεῖπνο τῆς Θείας Εὐχαριστίας, γιὰ νὰ μὴ στερηθοῦμε τὴν χαρὰ τῆς κοινωνίας μας μὲ τὸ Θεό.

† Ὁ Φ. Ἀ.

12 Δεκεμβρίου 2004: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ

Τῶν ἁγίων Προπατόρων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σπυρίδωνος ἐπίσκ. Τριμιθοῦντος τοῦ θαυματουργοῦ († 348), Ἰωάννου ὁσίου, ἐπίσκ. Ζιχνῶν († 1333).

Ἦχος: γ΄ – Ἐωθινόν: ς΄ – Ἀπόστολος: Ἐφεσ. ε΄ 8-19 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιδ΄ 16-24.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 19 Δεκεμβρίου, Πρό τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.

Ἀπόστολος: Ἐβρ. ια΄ 9-10, 32-40 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. α΄ 1-25.

« Ἄγγελους ἔσχες συλλειτουργοῦντάς σοι »

Κάποτε ὁ ἅγιος Σπυρίδων εἰσῆλθε σέ ἕνα Ναό τῆς πόλεώς του νά τελέσει τόν Ἑσπερινό, ὅπως ἦταν συνήθεια. Κατά σύμπτωση ὅμως δέν υπῆρχε λαός στόν Ναό. Ἐπειδή λοιπόν δέν ἦταν παρών κανένας ἄλλος, παρά οἱ νεωκόροι καί οἱ λειτουργοί, ὁ Ἅγιος ἔδωσε ἐντολή νά ανάψουν περισσότερα φῶτα (καντήλια) ἀπό ἐκεῖνα πού συνήθως ἀναβαν· ὁ ἴδιος στεκόταν ἰλαρός κατευθεῖαν ἀπέναντι ἀπό τό Θυσιαστήριο, τήν Ἁγία Τράπεζα, ἀναφωνώντας τή συννηθισμένη «εἰρήνη», δηλαδή τό «εἰρήνη πᾶσι». Ἐπειδή ὅμως δέν υπῆρχε λαός, ὅπως συνηθιζόταν, γιά νά δώσει τήν ἀπάντηση, νά ἀντιφωνήσει δηλαδή, ἀκούστηκε ἄνωθεν φωνή πολλῶν μυριάδων Ἄγγελων ἀντιφωνούντων τό: «Καί τῷ πνεύματί σου». Ἡ φωνή ἐκείνη ἦταν μουσικότητα καί παναρμόνια· καί εἶχε τέτοια διαφορά, πού δέν ἔμοιαζε καθόλου μέ ἀνθρώπινη. Ἀλλά καί ὅταν ὁ διάκονος ἐκφωνοῦσε τά «εἰρηνικά», κατελήφθη ἀπό φόβο καί δέος. Καί τοῦτο, γιατί ἐπίσης ἄκουσε, ὡ τοῦ θαύματος! τό «Κύριε, ἔλεησον», ἔτσι θεοπεσίως ἀναφωνούμενο. Καί ἡ παναρμονία ἐκείνη φωνή ἀκουγόταν καί ἔξω ἀπό τόν ἱερό Ναό. Ἔτσι, ὅσοι βρισκόνταν ἐκεῖ πλησίον ἔτρεξαν ὅλοι πρὸς τόν Ναό μέ φόβο καί θαυμασμό· καί προτοῦ μποῦν μέσα, ἐπλήγη ἡ ἀκοή τους ἀπό τή φωνή ἐκείνη, τήν ἄκουσαν δηλαδή σέ ὅλο τῆς τό μεγαλεῖο. Μόλις ὅμως μπῆκαν μέσα, δέν ἄκουγαν πλέον κανέναν οὔτε ἐβλεπαν κανέναν, παρά μόνον τόν δίκαιο, τόν ἅγιο Σπυρίδωνα δηλαδή, καί τοὺς λίγους συλλειτουργοὺς του...

(Ἀπό τό βιβλίον τῶν ἐκδόσεων μας Ο ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ)

ΕΡΑΝΟΣ ΤΗΣ «ΗΜΕΡΑΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»

Αὐτές τίς ἡμέρες γίνεται ὁ ΕΡΑΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ τῶν Ἐνοριακῶν Φιλοπτώων Ταμείων, τό ἔργο τῶν ὁποίων εἶναι γνωστό καί ἀνεκτίμητο.

Μέ τόν ὄβολό μας ἡ Ἐκκλησία ἐπιτελεῖ τή φιλανθρωπική καί κοινωνική ἀποστολή της, προσφέροντας βοήθεια στά νιάτα καί τά γηρατειά, τά προβληματικά παιδιά, τοὺς ἀρρώστους καί τόν καθένα πού καταφεύγει στή στοργική ἀγκαλιὰ της.

Ἐνισχύσατε τήν προσπάθειά της. Ὅταν τά συνεργεῖα τοῦ Ἐράνου κτυπήσουν καί τή δική σας πόρτα, δεχθεῖτε τα μέ προθυμία. Ὁ Χριστός κτυπᾷ. Πρὸς Αὐτόν εἶναι ἡ προσφορά μας, γιά ἐκείνους πού ὁ ἴδιος ὀνομάζει «ἐλαχίστους» ἀδελφοῦς Του.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>